

иуция Коода, ние уважаваме, но тие ни не трѣбать. Намъ сж потрѣбни такива историци, които би хвалиле това, което са намъ харесва, а осждале би онова, което ние не любимъ; историци, които за една кривача злато, за единъ милостивъ поглѣдъ на силниятъ човѣкъ, би преобжрнали наопаки сжбитията и даже безчестно би сжчиниле други несжществующа. . . Съ какво ще да привлѣчешъ Кремуция Корда? Злато — той презира, милости — той не търси. Забвльжи ли ти какъ рѣшително и какъ хитро са отрѣче той отъ твоето предложение — да преправи историята си! О, тоя човѣкъ е отъ републиката! Той е опасенъ човѣкъ! Той е страшенъ човѣкъ! . . . Да са предаде на сждъ! . . . Нищо не е че нѣма законъ противъ него. Нема̀ не може да са тълкува законътъ на различни страни? И какво, наистина, тие са основаватъ така на законътъ? Азъ ща да имъ покажа, че уважавамъ законътъ само за това, защото мене са иска така; — законътъ е за слабите твари, а за цезарьтъ — нѣма други законъ, освѣнъ неговътъ собственъ произволь. . . А тие шпиони? Тие сичките сж достойни за своятъ жребий! . . . О, Римъ, Римъ! О, народе, жадний за робство, както комарджия за пари, както сладострастниятъ за жена! Ти самъ подавашъ за себѣ си камшикъ! Азъ та бля — и та увѣрявамъ, че та обичамъ; азъ та въргамъ въ хулотъ — и та увѣрявамъ, че сжтъ пазител на твоето спокойствие! Унижавайте са, римляне, унижавайте са и утѣщавайте презирающиятъ васъ Тиверия!!

